

full dominical

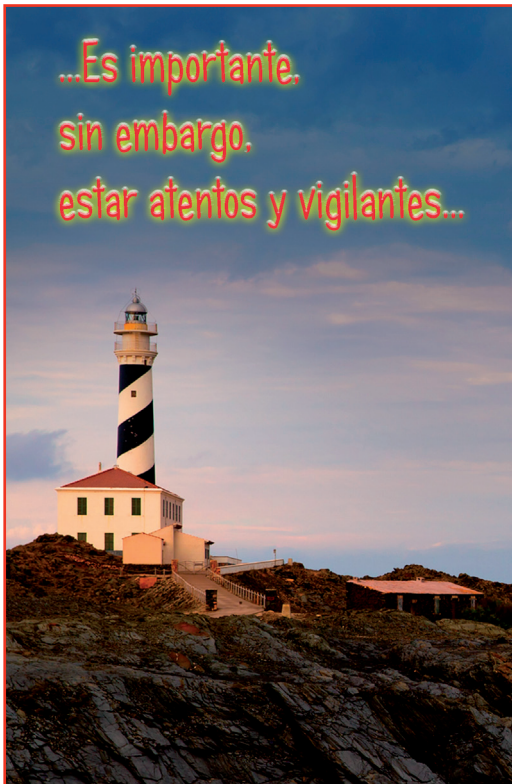
Església de Menorca

Número 1853 - Any XXXVI - 10 desembre 2017

passant per la vida

¡BIENVENIDO, SEÑOR!

Queridos diocesanos:

En una de sus homilías sobre el Adviento, San Bernardo explica que existen tres venidas del Señor. La primera fue su venida en carne y debilidad (Belén); la última será su venida en espíritu y poder (final de los tiempos). Pero entre una y otra hay una venida intermedia (adventus medius) que el Señor realiza "espiritualmente, manifestando la fuerza de su gracia". Se trata de la presencia del Señor en nuestra vida, que anticipa y prepara su venida al final de los tiempos. "Esta venida intermedia -explica San Bernardo- es como una senda por la que se pasa de la primera a la última: en la primera, Cristo fue nuestra redención; en la última, aparecerá como nuestra vida; en ésta, es nuestro descanso y nuestro consuelo" (Discurso 5 sobre el Adviento, 1).

En el Evangelio de san Juan se habla con frecuencia de esta venida. En Jn 14, 23 dice Jesús: "El que me ama, guardará mi palabra, y mi Padre lo amará y vendremos a él y haremos morada en él".

Escuchar la Palabra y alimentarse de ella es una manera de recibir la visita de Jesucristo. Pero hay otras múltiples maneras en las que Él viene. Viene en los sacramentos, y muy especialmente en la Eucaristía; viene a mi vida mediante palabras y acontecimientos. El Señor viene todos los días para ir preparando el tiempo definitivo. Uno de los prefacios que usa la liturgia en este tiempo dice con exactitud: "El mismo Señor que se nos mostrará entonces lleno de gloria, viene ahora a nuestro encuentro en cada hombre y en cada acontecimiento, para que lo recibamos en la fe y por el amor demos testimonio de la espera dichosa de su reino".

Es importante, sin embargo, estar atentos y vigilantes, porque su venida podría pasar desapercibida. Puede presentarse con el rostro del inmigrante o del enfermo. Suele acercarse a nosotros cuando escuchamos o leemos la Escritura. En ocasiones llega por sorpresa y nos habla a través de nuestra vida. La mayor parte de las veces se presenta cuando no lo imaginamos, rompiendo nuestros esquemas y nuestras seguridades. Es preciso, por ello, llevar con nosotros la lámpara de la fe, para poder reconocer a Cristo, y tener el corazón a punto para que el amor nos encienda en el deseo de buscar su rostro.

Nuestra actitud ha de ser de acogida del huésped, que está a la puerta llamando (cf. Ap 3, 20). Acoger a Cristo que viene espiritualmente a nuestra vida es la mejor manera de recordar su venida en Navidad y de preparar su última venida.

Jesucristo es alguien que está vivo y que viene continuamente a nuestras vidas. "El Señor viene". ¡Sé bienvenido, Señor!

† Francisc, Obispo de Menorca

l'entrevista a...
CRISTÒFOL ALZINA SANS

Cristòfol Alzina Sans (Alaior, 1950). Professor de ensenyança secundària jubilat, és responsable del Projecte de Reforç Escolar de Caritas a Maó.

Cristòfol. Com neix aquest projecte i amb quin objectiu?

Aquest projecte en el qual participo des de l'any 2013, neix amb l'objectiu d'ajudar a alumnes de primària a la realització dels deures de classe: català, anglès, matemàtiques... etc.

Quin temps hi dediqueu a aquest servei?

El reforç escolar és d'una hora setmanal.

Quins són els destinataris d'aquest suport o reforç?

Són fills de famílies amb necessitats, on els pares no poden ajudar-los amb els estudis ni pagar una classe de repàs.

Amb quin equip de monitors o voluntaris es fa aquesta labor?

L'equip són voluntaris de Caritas. Persones preparades, no necessàriament professors, i disposades a dedicar part del seu temps lliure a ajudar aquests al·lots i al·lotes. Fan falta nous voluntaris, si algú té temps lliure i s'anima a ser voluntari de reforç escolar serà benvingut.

A on o a qui s'han de dirigir els qui necessitin reforç escolar?

A la delegació de Caritas de Maó, al carrer Sta. Eulàlia 83.

Aquest servei es gratuït?

Totalment gratuït.

(Ja ho sabeu, he volgut subratllar lo de "Fan falta nous voluntaris" si esteu jubilats, si disposeu de temps, animeu-vos a col·laborar amb aquest servei). Diu Jesús: «Us ho asseguro, tot allò que fèieu a un d'aquests més petits a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40)

Toni Olives

la paraula
de Déu

Diumenge Segon d'Advent

Cicle B

Lectura del llibre del profeta Isaïes

40, 1-5. 9-11

“Consolau, consolau el meu poble”, diu el vostre Déu. “Parlau amorosament a Jerusalem, cridau, digau-li que s’ha acabat la seva servitud, ha estat perdonada la seva culpa: ha rebut de mans del Senyor doble pena per tots els seus pecats.” Escoltau una veu que crida: “Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplanau a l’estepa un camí per al nostre Déu. S’alçaran les fondalades i s’abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà plana, el terreny escabrós serà una vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. La boca del Senyor ho ha dit. Puja a una muntanya ben alta, missatger que anuncies a Sion la bona nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit,

alça’l ben fort, no tenguis por! Digues a les viles de Judà: “Aquí teniu el vostre Déu! El Senyor arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l’acompanya el fruit de la seva victòria, el precedeixen els trofeus; vetla com un pastor pel ramat, l’aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien.”

Salm responsorial 84

R: **Senyor, feis-nos veure el vostre amor i donau-nos la vostra salvació.**

Lectura de la 2ª carta de sant Pere

3, 8-14

Lectura de l’evangelí segons sant Marc

1, 1-8

Comença l’evangelí de Jesús, el Messies, Fill

de Déu. En el profeta Isaïes hi ha escrit això: “Jo envii davant tu el meu missatger perquè et prepari el camí. Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplanau-li el camí.” Complint això, Joan començà a batiar en el desert. Predicava un baptisme de conversió, per obtenir el perdó dels pecats, i l’anaven a veure de tot arreu de Judea, amb tota la gent de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batiar per ell al riu Jordà. El vestit de Joan era de pèl de camell, es cobria amb una pell la cintura i s’alimentava de llagosts i mel boscana. I predicava així: “Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no som digne ni d’acotar-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batiat només amb aigua; ell vos batiarà amb l’Esperit Sant.”

Lectura del libro de Isaías 40, 1-5. 9-11

Salmo responsorial 84

R: **Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación**

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pedro

3, 8-14

No olvidéis una cosa, queridos míos, que: para el Señor un día es como mil años y mil años como un día. El Señor no retrasa su promesa, como piensan algunos, sino que tiene mucha paciencia con vosotros, porque no quiere que nadie se pierda sino que todos accedan a la conversión. Pero el día del Señor llegará como un ladrón. Entonces los cielos desaparecerán estrepitosamente, los elementos se disolverán

abrasados y la tierra con cuantas obras hay en ella quedará al descubierto. Puesto que todas estas cosas van a disolverse de este modo ¡qué santa y piadosa debe ser vuestra conducta, mientras esperáis y apresuráis la llegada del Día de Dios! Ese día los cielos se disolverán incendiados y los elementos se derretirán abrasados.

Pero nosotros, según su promesa, esperamos unos cielo nuevos y una tierra nueva en los que habite la justicia. Por eso, queridos míos, mientras esperáis estos acontecimientos, procurad que Dios os encuentre en paz con él, intachables e irreprochables.

Lectura del santo evangelio según san Marcos

1, 1-8

Comienza el Evangelio de Jesucristo, Hijo de Dios. Está escrito en el profeta Isaías: «Yo envío mi mensajero delante de ti para que te prepare el camino. Una voz grita en el desierto: ‘Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos.’» Juan bautizaba en el desierto; predicaba que se convirtieran y se bautizaran, para que se les perdonasen los pecados. Acudía la gente de judea y de Jerusalén, confesaban sus pecados, y él los bautizaba en el jordan. Juan iba vestido de piel de camello, con una correa de cuero a la cintura, y se alimentaba de saltamontes y miel silvestre. Y proclamaba: «Detrás de mí viene el que puede más que yo, y yo no merezco agacharme para desatarle las sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo».

evangelí i vida

Senyor, feu-nos veure el vostre amor

Francesc Triay

Els qui creiem en el Senyor, no sols hem de vetllar, també hem de preparar als camins al Senyor: “Obriu en el desert un camí al Senyor, aplaneu en l’estepa una ruta per al nostre Déu.

S’alçaran les fondalades, s’abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny escabrós serà una plana, i la serralada, una ampla vall.” (Is 40, 3-4). Aquesta visió idíl·lica, que ens descriu el profeta Isaïes, ens vol ajudar a comprendre que hem de treballar per a superar les dificultats del món present, per fer possible la presència del Senyor en la vida de la comunitat, perquè aquesta anunciï al món la bona nova del Déu que ens estima i ve a salvar-nos.

És el que resam en el salm: “Senyor, feu-nos veure el vostre amor i donau-nos la vostra salva-

ció” (Sl 40, 8). L’amor de Déu ens el manifesta com salvador. Aquesta salvació no és un fet individual, sinó comunitari, és per a tots. Sant Pau diu: “Ara estic content de patir per vosaltres i de completar així en la meua carn allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l’Església” (Col 1, 24), també nosaltres, seguint l’exemple de Pau, hem de viure amb joia tot el que ens pugui costar, en la nostra vida, preparar els camins del Senyor.

Marc, citant un fragment d’Isaïes, diu: “Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí” (Mc 1, 2). Avui, aquest missatger que envia el Senyor que prepari el camí és cada un dels creients, perquè el Senyor ha d’arribar a la vida dels homes i dones del nostre temps, però s’ha de fer

possible aquesta arribada, com planteja Pau: “Ara bé, com podran invocar-lo, si no hi creuen? I com creuran en ell, si no n’han sentit parlar? I com en sentiran parlar, si ningú no l’anuncia?” (Rm 10, 14). Déu vol la nostra col·laboració en la preparació de la seva vinguda a les persones, per això davant la urgència de donar-lo a conèixer, Jesús diu als seus deixebles, a nosaltres: “La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l’amo dels sembrats que hi envii més segadors”. (Lc 10, 2). Hem de pregar amb el cor obert, disponible a assumir la crida del Senyor perquè s’apresi la seva vinguda a la vida de les persones.

Per fer aquest treball d’anunci, el Senyor no ens deixa en les nostres pròpies forces, Ell una vegada més ens convida a participar de la Taula dels salvats.

on
estàs?

El silenci

“Entra a la teva habitació, tanca la porta i...” Mt 6, 6

Ana Edo – germanes de la Consolació

Què passa quan ens quedem a soles? Què passa quan fem silenci? L'absència de sorolls i de companyia no és solitud, ni tampoc necessàriament aïllament.

La solitud i el silenci són un binomi molt vàlid per trobar-te amb Déu i amb tu mateix. Així, d'entrada, ens fan respecte i pot ser que fins i tot por. Però no s'ha de tenir por sinó tot el contrari.

Estar tot sol i fer silenci és l'oportunitat de connectar amb un mateix, d'entrar dins i trobar-se amb el que un és realment. El silenci fa que et trobis, que prenguis consciència de qui ets, d'allò que estàs vivint...

El silenci és l'altra cara de la paraula, com

la soledat és l'altra cara de la comunió. Sabem estar sols en la mesura que sabem estar acompanyats. Paraula i silenci no són realitats contraposades. Són com la terra i la llavor: perquè la llavor i la paraula puguin germinar, la terra d'un cor humà ha d'estar ben preparada. I això és justament el que fa el silenci.

Jesús, en els seus dies, també es va retirar tot sol per fer silenci, per trobar-se amb el Pare (Llc 5, 16), i Ell mateix va ensenyar als seus amics a fer silenci i

a pregar d'una altra manera (Llc 11, 1ss).

Es tracta de buscar un temps en el teu dia, uns minuts en què desaperèixer de l'escena i que ningú et molesti (o fins i tot que ningú sàpiga on ets), apagar el mòbil i col·locar-te en una postura còmoda.

Respirar profundament i pausadament diverses vegades, sentint com l'aire entra i surt. Tancar els ulls i prendre consciència que estàs viu. Escoltar el silenci, deixar que ell t'envolti i et parli... t'hi atreveixes?

la carta de Sever de Menorca:
1600 anys (7)

La narració (II)

Josep Sastre

Després de descriure l'illa, Sever, passa a parlar de la situació religiosa de les dues ciutats: a Iamona no hi ha jueus, ni tan sols gosen habitar-hi, per un antic do de Déu, tal com ho testimonia la tradició, ja que allí els passen desgràcies; en canvi a Magona hi eren nombrosos, tant que l'Església era molestada contínuament per ells. El P. Amengual interpretava aquest fet com a llegendari, però la fórmula que emprava, “tradit vetustas” era un argument de veritat en els processos judicials.

En aquest moment, l'arribada de les relíquies de sant Esteve recentment trobades a

Jerusalem (410), portades per un prevere hispànic, sens dubte el prevere Orosi de Bracara, ciutat al nord de l'actual Portugal, fundada per August i capital de la província Gallaecia, fou el detonant que féu explotar una confrontació amb la comunitat jueva. Les relacions que fins ara eren normals entre cristians i jueus es tallen i comença la discussió sobre la Llei a les places i a les cases.

El bisbe descriu la diversitat de forces entre jueus i cristians. Els primers, poderosos econòmicament, es sostenen en Teodor, l'home més important entre ells, per la seva

fortuna i pels càrrecs civils: era pater patron, doctor de la Llei; havia ocupat tots els càrrecs municipals, havia estat defensor de la ciutat i, en aquell moment, era patronus del municipi. Els cristians, en canvi, eren humils d'esperit i de cor, i en forces, i econòmicament, però no obstant açò -diu Sever-, superiors en la veritat: aquests, enfront al patró jueu, invoquen el patró sant Esteve. En aquells dies, Teodor (porta un nom en grec, en hebreu, Natan) visitava unes propietats que tenia a Mallorca; avisat per un missatger, retornà ràpidament per a sostenir els seus a Maó.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

Salms de la 2ª Setmana:

Dg. 10, II d'Advent: Is 40, 1-5. 9-11 / Sal 84 / 2Pe 3, 8-14 / Mc 1, 1-8.

DI. 11, Fèria: Is 35, 1-10 / Sal 84 / Lc 5, 17-26.

Dt. 12, Fèria: Is 40, 1-11 / Sal 95 / Mt 18, 12-14.

Dc. 13, Santa Llúcia, verge i màrtir (MO): So 3, 1-2. 9-13 / Sal 33 / Mt 21, 28-32.

Dj. 14, Sant Joan de la Creu, prevere i doctor de l'Església (MO): Is 41, 13-20 / Sal 144 / Mt 11, 11-15.

Dv. 15, Fèria: Is 48, 17-19 / Sal 1 / Mt 11, 16-19.

Ds. 16, Fèria: Sir 48, 1-4. 9-11 / Sal 79 / Mt 17, 10-13.

Dg. 17, III d'Advent: Is 61, 1-2a. 10-11 / Sal Lc 1 / 1Te 5, 16-24 / Jo 1, 6-8. 19-28.

Dia de la Paraula de Déu

El diumenge dia 17 de desembre celebrarem a Menorca per primera vegada el **DIA DE LA PARaula DE DéU**, tal com es recull en el nostre calendari pastoral. Aquesta Jornada és instituïda pel Papa Francesc a la Carta Misericòrdia et Misera (núm. 7), on diu: “Seria oportú que cada comunitat, en un diumenge de l'Any litúrgic, renovés el seu compromís a favor de la difusió, coneixement i aprofundiment de la Sagrada Escripura: un diumenge dedicat enterament a la Paraula de Déu per a comprendre l'inesgotable riquesa que prové d'aquest diàleg constant de Déu amb el seu poble”. A la nostra Diòcesi queda fixada aquesta Jornada per al Diumenge III d'Advent.

L'objectiu de la mateixa és ajudar a

“que la Paraula de Déu es celebri, és conegui i és difongui cada vegada més”. Per això se'ns convida a posar en marxa iniciatives pastorals per subratllar la centralitat que ha de tenir la Paraula de Déu en la vida de l'Església i en la de cadascun de nosaltres.

Des de la Diòcesi es suggereixen unes senzilles accions: Entronització de la Sagrada Escripura; realitzar personal o comunitàriament una “Lectio divina” sobre “La Paraula de Déu com a criteri de discerniment”; impartir la “Benedicció dels lectors”, per tal de fer visible el seu ministeri... Ha de ser una jornada en la qual es posi de relleu la meditació, la difusió i la proclamació de la Paraula de Déu, com a eina primordial que empeny la vida cristiana.

agenda

Diàlegs a la Catedral

El bisbe de Menorca, Mons. Francesc Conesa, convida a tothom a participar del segon dels "Diàlegs a la Catedral". El tema serà:

"REENCARNACIÓ O RESURRECCIÓ?"

- D'on sorgeixen aquestes creences?
- En què es fonamenten?
- Pot un cristià creure en la reencarnació de les ànimes?

Divendres dia 15 de desembre a les 20 h, a la Catedral de Menorca.

Pregàries EMD

Els equips de la Mare de Déu de Menorca, conviden a tot els matrimonis que ho desitgin a participar en dues pregàries d'Advent.

Les pregàries es faran a:

-Ferreries, dissabte dia 16 a les 21 h, a Santa Maria.

-Ciutadella, diumenge dia 17 a les 17 h, a la parròquia de Sant Francesc.

Després de la pregària hi haurà una "picadeta" amb el que hauran dut els participants. També es recolliran aliments per col·laborar amb Caritas.

Dia de la Paraula de Déu

L'Església de Menorca celebra, a les misses del III Diumenge d'Advent, dia 17 de desembre, el **DIA DE LA PAROLA DE DÉU**. En les Eucaristies dominicals es tindrà present amb algun gest que ajudi a adonar-nos de la importància de la Paraula de Déu.

Betlems

A les comunitats i parròquies que munteu un Betlem i pot ser visitat, ens podeu comunicar els dies i les hores de visita a fulldominical@gmail.com. Ho publicarem als propers Fulls.

EL GRUP DE TEATRE DEL CENTRE CATEQUÍSTIC DE SANT MIQUEL Presenta: **els pastorets**

A la Sala d'Actes de Sant Miquel

Divendres dia 15 a les 20.30 h
Dissabte dia 16 a les 18 h i a les 20.30 h
Diumenge dia 17 a les 18 h
Divendres dia 22 a les 20.30 h
Dissabte dia 23 a les 20.30 h
Dimecres dia 28 a les 18 h

Venda anticipada d'entrades a la taquilla de la Sala d'Actes
Lloc: Actes: 201
els dies 12, 13 i 14 de desembre de 18.50 h a 21 h
Reservats 2017

Col·laboradors:

notícies nostres

Aquestes i altres notícies les podeu trobar a la pàgina web del Bisbat de Menorca

"Discernir per evangelitzar"

Tema I: Disposicions per a renovar l'impuls missioner (octubre)

Aquí us oferim aquesta setmana la segona part del document que ens han enviat des del bisbat amb un resum de les respostes dels 68 grups de tota la diòcesi que estan participant en el treball del primer tema "Discernir per evangelitzar"

Propostes per a la vida diocesana

• Quin estil ha de tenir la nostra acció pastoral?

Hi ha un sentiment comú: És necessari un nou estil de pastoral, que sigui més evangelitzador, capaç de trobar noves fórmules per fer present l'Evangeli en la societat. Hem de sortir al carrer a cercar els germans, sabent descobrir el bo que hi ha en ells per portar-los a Déu.

Entre les característiques que ha de tenir aquesta pastoral, se subratlla que ha de ser acollidora de totes les persones (en les diverses situacions en què es trobin) i que tingui estil dialogant. Hem d'evangelitzar des de la humilitat, la senzillesa, l'austeritat i el respecte a aquells a qui ens dirigim.

L'estil de la pastoral diocesana no ha de ser teòric sinó que s'ha de fonamentar en el testimoni de les persones, recolzat en una forta experiència de Déu. Ha de ser també una pastoral de proposta, mai d'imposició. El seu estil ha de ser també dinàmic, positiu, alegre, que encomani la il·lusió de viure la fe.

Alguns grups demanen que el contingut se centri en l'essencial, que és Jesucrist. I molts destaquen que aquesta pastoral ha d'anar sempre acompanyada per la misericòrdia. Ha de tenir un estil samarità, sabent curar les ferides de les persones que trobem pel camí.

• Estem disposats a un canvi de mentalitat, a una "conversió missionera"? ¿Quines dificultats experimentem?

En tots els grups hi ha ganes de fer un canvi en la pastoral, però també s'és conscient que costa molt canviar les coses. Hi ha voluntat de canvi, però es perceben moltes dificultats i mancances. Alguns diuen amb sinceritat que no es troben encara preparats. Altres demanen que, si es fa, sigui impli-

cant-los a tots.

Bona part de les dificultats provenen de l'entorn en què ens trobem: una societat molt secularitzada, en la qual Déu està absent, en la qual es rebutja a l'Església i resulta molt difícil proposar la fe. Això genera en molts una por a ser rebutjats. "La por ens mata" i aquesta por "és contrària a la fe", diu un grup.

Una altra dificultat greu és la por al compromís generat per l'apatia en què vivim i també pel ritme accelerat de la vida moderna, que impedeix disposar de més temps.

Es detecta també manca d'entusiasme entre els cristians, desànim i manca de creativitat per acostar-se als més joves. Costa molt superar les inèrcies, el "sempre s'ha fet així". Som conscients també que es necessària una major formació, per poder "donar raó de l'esperança" (1 Pe 3, 15).

Un punt important és que aquesta conversió missionera ha de ser un esforç de tots, el que exigeix diàleg entre nosaltres, unificar criteris i línies d'acció.

Finalment, alguns perceben com a dificultat la rigidesa de l'estructura de la nostra Església. S'assenyala de manera particular, d'immobilisme de la jerarquia i el clericalisme, que impedeix que els laics assumeixin responsabilitats majors dins de l'Església.

(A la pàgina web: <http://bisbatdemenorca.com> hi trobaran el resum complet de tots els grups.)

